

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2021 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **G.C., P.C. i J.G.**
skazanych z art. 158 § 3 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 lutego 2021 r., sygn. II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w B.
z dnia 9 lipca 2020 r., sygn. III K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
2. **obciążyć skazanych G.C., P.C. i J.G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach ich dotyczących;**
3. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. E.F.Ż. – Kancelaria Adwokacka w B. - kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego G.C.;**
4. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. D.P.Ł. – Kancelaria Adwokacka w B. - kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego P.C.;**

5. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. A.A. – Kancelaria Adwokacka w B. - kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego J.G..

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 9 lipca 2020 r., sygn. III K (...), oskarżeni P.C., G.C. i M.S. uznani zostali winnymi tego, że w dniu 27 czerwca 2016 roku około godziny 18:00 na posesji w miejscowości P., gmina H. działając wspólnie i porozumieniu wzięli udział w pobiciu J.M. narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., w ten sposób, że zadawali mu uderzenia pięściami i kopali nogami po całym ciele, w wyniku czego J.M. doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy, na jaki złożyły się rany tłuczone i otarcia naskórka na skórze twarzy oraz stłuczenia tkanek miękkich głowy w obrębie sklepienia i twarzoczaszki, obustronnego stłuczenia mięśni skroniowych, krwiaka podtwardówkowego prawostronnego, krwawienia podpajęczynówkowego na całej powierzchni mózgowia z obecnością krwi w wewnątrzmożgowych przestrzeniach płynowych, stłuczenia kory płata czołowego prawego i lewego, jąder podwzgórza po stronie prawej, lewego płata potylicznego, a także wieloodłamkowe złamanie kości nosa, rozległego urazu jamy ustnej w postaci stłuczenia wargi górnej i dolnej z rozdarciem błony śluzowej, stłuczenia błony śluzowej obu policzków, złamania szczęki i zębodołu na wysokości zębów 12 i 13 z rozdarciem dziąsła, stłuczenia języka i złamania lewego kąta żuchwy, a także urazu szyi w postaci wylewów krwawych w mięśniach mostkowo-obojęczkowo-sutkowych obustronnie, w mięśniach nad i podgnykowych, stłuczenia lewego płata tarczycy i lewej ślinianki przy usznej, złamania prawego rożka większego kości gnykowej, złamania lewego rogu górnego chrząstki tarczowej, stłuczenie lewego zachyłka gruszkowego i ściany tylnej przełyku, licznych otarć naskórka, wybroczyn krwawych i podbiegnięć krwawych w skórze tułowia i kończyn, wylewów krwawych w tkankach miękkich tułowia i

kończyn górnych, złamania żeber prawych VII - IX i żeber lewych VI - VIII z podbiegnięciami krwawymi opłucnej ściennej, na skutek czego rozwinęła się u pokrzywdzonego ostra niewydolność krążeniowa i oddechowa wynikająca z rozległego krwiaka podtwardówkowego, której następstwem była śmierć J.M. w dniu 29 czerwca 2016 r. przy czym P.C. zarzuconego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 158 § 3 k.k. w odniesieniu do G.C. i M.S., zaś w odniesieniu do P.C. czynu z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za czyn ten oskarżonych G.C. i M.S. sąd na podstawie art. 158 § 3 k.k. skazał i wymierzył im kary - oskarżonemu G.C. karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności, - oskarżonemu M.S. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś oskarżonego P.C. skazał na podstawie art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a na podstawie art. 158 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności.

W pkt. 2 wyroku w ramach czynu opisanego w pkt. II oskarżonego G.C. sąd uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 28 czerwca 2016 roku do dnia 29 czerwca 2016 roku w miejscowości P., gmina H., mogąc udzielić pomocy bez narażenia siebie i innej osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu nie udzielił jej znajdującemu się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia J.M., który w wyniku pobicia w dniu 27 czerwca 2016 roku około godziny 18:00 doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy, na jaki złożyły się rany tłuczone i otarcia naskórka na skórze twarzy oraz stłuczenia tkanek miękkich głowy w obrębie sklepienia i twarzoczaszki, obustronnego stłuczenia mięśni skroniowych, krwiaka podtwardówkowego prawostronnego, krwawienia podpajęczynówkowego na całej powierzchni mózgowia z obecnością krwi w wewnątrzmożgowych przestrzeniach płynowych, stłuczenia kory płata czołowego prawego i lewego, jąder podwzgórza po stronie prawej, lewego płata potylicznego, a także wieloodłamkowe złamanie kości nosa, rozległego urazu jamy ustnej w postaci stłuczenia wargi górnej i dolnej z rozdarcie błony śluzowej, stłuczenia błony śluzowej obu policzków, złamania szczęki i zębodołu na wysokości zębów 12 i 13 z rozdarcie dziąsła, stłuczenia języka i złamania lewego kąta żuchwy, a także urazu szyi w postaci wylewów krwawych w mięśniach mostkowo-obończykowo- sutkowych obustronnie, w mięśniach nad i

podgnykowych, stłuczenia lewego płata tarczycy i lewej ślinianki przyusznej, złamania prawego rożka większego kości gnykowej, złamania lewego rogu górnego chrząstki tarczowej, stłuczenie lewego zachyłka gruszkowego i ściany tylnej przełyku, licznych otarć naskórka, wybroczyn krwawych i podbiegnięć krwawych w skórze tułowia i kończyn, wylewów krwawych w tkankach miękkich tułowia i kończyn górnych, złamania żeber prawych VII - IX i żeber lewych VI - VIII z podbiegnięciami krwawymi opłucnej ściennej, w wyniku czego rozwinęła się ostra niewydolność krążeniowa i oddechowa w następstwie rozległego krwiaka podtwardówkowego, w ten sposób, że widząc nieprzytomnego J.M., posiadającego liczne, poważne i widoczne obrażenia całego ciała w tym głowy, nie zawiadomił pogotowia ratunkowego o stanie, w jakim pokrzywdzony się znajdował, tj. czynu z art. 162 § 1 k.k. i za to sąd na podstawie art. 162 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (miesięcy) pozbawienia wolności. W pkt. 3 wyroku sąd oskarżonego G.C. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 178 § 4 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności. W pkt. 4 sąd za czyn z pkt. III na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego G.C. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. W pkt. 5 sąd za czyn z pkt. III części wstępnej wyroku na podstawie art. 43a k.k. orzekł wobec oskarżonego G.C. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu P. w wysokości 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych. W pkt. 6 sąd oskarżonego P.C. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. IV części wstępnej wyroku i za to skazał go na podstawie art. 178 § 4 k.k., wymierzając mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności. W pkt. 7 sąd za czyn z pkt. IV części wstępnej wyroku na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego P.C. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. W pkt. 8 sąd za czyn z pkt. IV opisany w części wstępnej wyroku na podstawie art. 43a k.k. orzekł wobec oskarżonego P.C. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu P. w wysokości 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych. W pkt. 9 sąd w ramach czynu opisanego w pkt. V części wstępnej wyroku oskarżonego J.G. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 28 czerwca 2016 roku do dnia 29 czerwca 2016 roku w miejscowości P., gmina H., mogąc udzielić pomocy bez narażenia siebie i innej osoby na bezpośrednie

niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu nie udzielił jej znajdującemu się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia J.M., który w wyniku pobicia w dniu 27 czerwca 2016 roku około godziny 18:00 doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy, na jaki złożyły się rany tłuczone i otarcia naskórka na skórze twarzy oraz stłuczenia tkanek miękkich głowy w obrębie sklepienia i twarzoczaszki, obustronnego stłuczenia mięśni skroniowych, krwiaka podtwardówkowego prawostronnego, krwawienia podpajęczynówkowego na całej powierzchni mózgowia z obecnością krwi w wewnątrzmożgowych przestrzeniach płynowych, stłuczenia kory płata czołowego prawego i lewego, jąder podwzgórza po stronie prawej, lewego płata potylicznego, a także wieloodłamkowe złamanie kości nosa, rozległego urazu jamy ustnej w postaci stłuczenia wargi górnej i dolnej z rozdarciem błony śluzowej, stłuczenia błony śluzowej obu policzków, złamania szczęki i zębodołu na wysokości zębów 12 i 13 z rozdarciem dziąsła, stłuczenia języka i złamania lewego kąta żuchwy, a także urazu szyi w postaci wylewów krwawych w mięśniach mostkowo-obończykowo- sutkowych obustronnie, w mięśniach nad i podgnykowych, stłuczenia lewego płata tarczycy i lewej ślinianki przyusznej, złamania prawego rożka większego kości gnykowej, złamania lewego rogu górnego chrząstki tarczowej, stłuczenie lewego zachyłka gruszkowego i ściany tylnej przetyku, licznych otarć naskórka, wybroczyn krwawych i podbiegnięć krwawych w skórze tułowia i kończyn, wylewów krwawych w tkankach miękkich tułowia i kończyn górnych, złamania żeber prawych VII - IX i żeber lewych VI - VIII z podbiegnięciami krwawymi opłucnej ściennej, w wyniku czego rozwinęła się ostra niewydolność krążeniowa i oddechowa w następstwie rozległego krwiaka podtwardówkowego. w ten sposób, że widząc leżącego J.M., posiadającego liczne, poważne i widoczne obrażenia całego ciała w tym głowy nie zawiadomił pogotowia ratunkowego ostatecznie, w jakim pokrzywdzony się znajdował, tj. czynu z art. 162 § 1 k.k. i za to sąd na podstawie art. 162 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. W pkt. 10 sąd oskarżonego J.G. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. VI części wstępnej wyroku i za to skazał go na podstawie art. art. 178 § 4 k.k., wymierzając mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. W pkt. 11 sąd za czyn z pkt. VI na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego J.G. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów

mechanicznych dożywotnio. W pkt. 12 sąd a czyn z pkt. VI na podstawie art. 43a k.k. orzekł wobec oskarżonego J.G. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu P. w wysokości 10 000 (dziesięciu tysięcy) złotych. W pkt. 13 sąd na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonym kary łączne: - oskarżonemu G.C. karę łączną 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności, - oskarżonemu P.C. karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności, - oskarżonemu J.G. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności. W pkt. 14 na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 72 § 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego M.S. na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, zobowiązując go do powstrzymania się od nadużywania alkoholu i oddając pod dozór kuratora. W pkt. 15 na podstawie art. 62 k.k. sąd orzekł wykonanie kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych G.C. i J.G. w systemie terapeutycznym. Sąd orzekł także w przedmiocie zaliczenia okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności oraz w przedmiocie kosztów postępowania.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych P.C., G.C. i J.G. Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 23 lutego 2021 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok sądu *a quo* w ten sposób, że: 1) przyjął za podstawę skazania i wymiaru kary co do oskarżonego G.C. w punkcie 3 (trzecim), co do oskarżonego P.C. w punkcie 6 (szóstym) - art. 178 a § 4 k.k. a w punkcie 10 (dziesiątym) co do oskarżonego J.G. - art. 178 a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; 2) przyjął za podstawę orzeczenia o świadczeniu pieniężnym co do oskarżonego G.C. w punkcie 5 (piątym), co do oskarżonego P.C. w punkcie 8 (ósmym) i co do oskarżonego J.G. w punkcie 12 (dwunastym) - art. 43a § 2 k.k.; 3) złagodził orzeczoną wobec oskarżonego G.C. karę łączną do 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności, zaś w pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy. Sąd zasądził od Skarbu Państwa wynagrodzenie za obronę oskarżonych z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz orzekł w przedmiocie kosztów sądowych za drugą instancję.

Od tego wyroku kasacje wywiedli obrońcy skazanych P.C., G.C. i J.G..

Co do oskarżonego P.C. obrońca zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) w zakresie rozstrzygnięcia utrzymującego zaskarżony wyrok w mocy tj. co do pkt II - w całości, stawiając zarzut rażącego naruszenia prawa przez sąd odwoławczy, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: 1) obrazy prawa materialnego, a mianowicie art. 158 § 3 k.k. wobec utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dn. 9 lipca 2020 r. o sygn. akt III K (...) w części obejmującej przypisany oskarżonemu P.C. czyn polegający na wzięciu udziału wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi w pobiciu J.M., który doznał obrażeń ciała skutkujących jego zgonem i zaakceptowania przyjętej kwalifikacji prawnej w sytuacji, gdy ustalone przez Sąd Okręgowy zachowanie przypisane oskarżonemu P.C. nie wyczerpywało ustawowych znamion przestępstwa przewidzianego tym przepisem, gdyż nie było to działanie podejmowane wspólnie z innymi oskarżonymi, a więc odpowiedzialność oskarżonego P.C. mieści się jedynie w granicach zamiaru oraz indywidualnych skutków, które mogły wypełniać znamion występkę kwalifikowanego z art. 157 § 1 lub 2 k.k.; 2) naruszenia przepisów postępowania, mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na dokonaniu wadliwej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w B. w części zaskarżonej apelacją obrony ujętej w pkt II wyroku Sądu Apelacyjnego, pomimo, że został on wydany bez rozważenie wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym dotyczącym zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu, dowolne ustalenia co do stanu faktycznego oraz zachowania oskarżonego P.C., wobec: - nie odniesienia się przez Sąd Apelacyjny do wyeksponowanego w apelacji zarzutu błędu subsumpcji ustalonych czynności sprawczych przypisanych oskarżonemu P.C. do znamion czynu z art. 158 § 3 k.k., - przyjęcie za nieskuteczny zarzut apelacji dotyczący braku wszechstronnego rozważenia całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz braku jednoznacznego, wyczerpującego i obiektywnego przedstawienia argumentacji w wyroku Sądu Okręgowego, pomimo braku w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego opisu zdarzenia w którym pokrzywdzony J.M. został pobity przez

oskarżonych G.C. i M.S., braku wyodrębnienia obrażeń jakich pokrzywdzony doznał na skutek tego pobicia, - dokonanie oceny drobnego śladu DNA zabezpieczonego na bucie oskarżonego P.C. wyłącznie poprzez pryzmat bliżej nieokreślonych zasad doświadczenia życiowego bez odniesienia się do wiedzy specjalistycznej, - uznanie, że nie mają znaczenia uchybienia dotyczące opisu czynu odnoszące się do czasu i miejsca jego popełnienia oraz udziału oskarżonego P.C., pomimo przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, że oskarżeni nie oddziaływali fizycznie na pokrzywdzonego w tym samym czasie/równolegle, jako uchybienie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy, - nie odniesienie się do tej części argumentacji apelacji która dotyczyła wykorzystania opinii sądowo - psychiatryczno - psychologicznej jako podstawy ustaleń faktycznych przyjętych w wyroku, a w konsekwencji pozostawienie tej okoliczności bez wpływu na ocenę zarzutów apelacji.

W konkluzji autorka kasacji wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w stosunku do skazanego i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym i zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu za sporządzenie kasacji, które nie zostały pokryte w całości ani w części.

Co do oskarżonego G.C. jego obrońca zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) w części tj., w zakresie pkt II wyroku Sądu Apelacyjnego, utrzymującego w mocy w pozostałym zakresie wyrok Sądu Okręgowego w B. na korzyść skazanego G.C., co do czynu z pkt I - to jest art. 158 § 3 k.k. Wyrokowi temu na mocy art. 523 § 1 k.p.k. autorka kasacji zarzuciła rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, polegające na obrazie przepisów:

1) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie przedmiotowych przepisów, naruszenie zasady swobodnej, kontrolowanej oceny dowodów, wydanie orzeczenia z pominięciem analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w zakresie sformułowanego pod adresem G.C. zarzutu z pkt. I aktu oskarżenia, polegające na uwzględnieniu okoliczności przemawiających jedynie na niekorzyść oskarżonego G.C. z pominięciem lub pomniejszeniem wagi okoliczności przemawiających na

jego korzyść, tj: a) zeznań świadka J.G. w zakresie w jakim świadek podawał okoliczności zdarzenia z dnia 27.06.2016 r., (k. 62, 63) w tym fakt wskazywania jako „inicjatora” pobicia J.M. na osobę P.C.; b) wyjaśnień J.G. dotyczących szczegółowego opisu przebiegu zdarzeń z dnia 27.06.2016 r., który był całkowicie zbieżny z konsekwentnymi, logicznymi wyjaśnieniami oskarżonego G.C. w zakresie, w jakim świadek wskazał, że G.C. uderzył J.M. tylko jeden raz, następnie zaś po przyjeździe P.C. i M.S., to oni dokonali pobicia J.M., c) zeznań biegłej M.O.C. złożonych na rozprawie w dniu 18 maja 2020 r. w zakresie w jakim biegła opisywała mechanizm powstania krwaka i fakt, że „istotnym jest, aby uraz działał w płaszczyźnie strzałkowej, czyli na przednią albo tylną część głowy i by podczas urazu doszło do przyspieszenia i uchylenia głowy, a co za tym idzie mózgu, który się wewnątrz znajduje, i w konsekwencji do napięcia i rozdarcia naczyń” i tym samym uderzenie J.M. przez oskarżonego G.C. „z otwartej dłoni” nie mogło doprowadzić do powstania krwaka oraz odnoszące się do określenia przez biegłą najpoważniejszych urazów, tj. urazu szyi z rozległymi urazami mięśni, złamania, stłuczenia tarczycy, ślinianki, a także urazy klatki piersiowej ze złamaniami żeber, które to obrażenia powstały wskutek ciosów oraz kopnięć P.C. i M.S., co znajduje potwierdzenie w wyniku badań DNA ukazującego ślady krwi denata na obuwiu oskarżonych;

2) obrazę art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, jednostronną i wybiórczą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na powieleniu przez Sąd II instancji (mimo złożonego w tym przedmiocie zarzutu apelacyjnego) bezkrytycznego waloru wiarygodności: a) wyjaśnieniom współoskarżonego M.S. bez dokonania ich należytej weryfikacji, w sytuacji gdy podnoszone przez niego okoliczności dotyczące przebiegu zdarzenia z dnia 27.06.2016 r. nie znajdują żadnego potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, żaden ze świadków nie potwierdza takiej wersji zdarzeń, a nadto jak wynika z opinii biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa M.S. jest osobą upośledzoną umysłową i jego zdolności do zapamiętywania, planowania i przewidywania zdarzeń są obniżone (k.766-768); b) zeznaniom świadka P.O. , w sytuacji gdy nie jest wiadome, czy zeznania te dotyczą zdarzenia podczas „grilla” u świadka A.K. czy zdarzenia w dniu 27 czerwca 2016 roku w P., nadto świadek ten

jest jedynie świadkiem ex auditu, przebywającym w okresie rzekomej rozmowy w Areszcie Śledczym wraz z oskarżonym P.C. i zeznania jego nie powinny stanowić podstawy ustaleń faktycznych w sprawie, podobnie jak zeznania dwóch innych świadków „ze słyszenia”: A.S. i A.S.1, których to zeznań Sąd już nie wziął pod uwagę,

3) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, skutkujące uznaniem oskarżonego G.C. za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia czynu, w sytuacji, gdy niedające się usunąć wątpliwości zwłaszcza w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 27.06.2016 r., osób faktycznie odpowiedzialnych za pobicie J.M., przyczyn pojawienia się G.C. w dniu 27.06.2016 r. na posesji J.G. - odmiennie opisywanych przez dwóch pozostałych oskarżonych P.C. i M.S., które to wyjaśnienia nie korespondowały z wyjaśnieniem oskarżonego G.C., a które z kolei były spójne i logiczne z wyjaśnieniami J.G. oraz zeznaniami świadka J.G., a nadto oskarżony P.C. na etapie postępowania sądowego zmieniał dwukrotnie swoje wyjaśnienia i w związku z powyższym Sąd winien był rozstrzygnąć wszelkie wątpliwości w tym zakresie na korzyść oskarżonego G.C.;

4) rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) naruszenie prawa procesowego w postaci art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k, poprzez inkorporowanie do własnych ustaleń niewłaściwych ustaleń Sądu 1 instancji i dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego polegające na błędnym ustaleniu przez Sąd I Instancji i powielaniu przez Sąd II Instancji, iż oskarżeni P.C., G.C. i M.S. działali wspólnie i w porozumieniu biorąc udział w pobiciu J.M. w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że do żadnego porozumienia pomiędzy oskarżonymi nie doszło, który to błąd w konsekwencji skutkował błędną kwalifikacją prawną czynu z art. 158 § 3 k.k. przypisanego oskarżonemu G.C.;

5) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w szczególności poprzez wadliwe rozważenie przez Sąd II instancji zarzutu wskazanego przez obrońcę w apelacji dotyczącego ustalenia odpowiedzialności prawnokarnej oskarżonego G.C. na podstawie: a) opinii z zakresu genetyki sądowej i uznaniu, iż mimo, że dowód ten nie mógł stanowić o tym, że G.C. bił pokrzywdzonego mając na rękach skórzane rękawice i nie przesądzał o sprawstwie oskarżonego, to jednak w ocenie Sądu II

Instancji dowód ten Sąd I instancji ocenił w oparciu o całokształt okoliczności zbadanych i ustalonych w sprawie, w sytuacji gdy obrońca w apelacji podnosił, że możliwym było wyizolowanie DNA pokrzywdzonego ze śladów krwi znajdujących się na obuwiu i spodniach oskarżonego G.C. z uwagi na fakt, iż kilka dni wcześniej doszło między nimi do bójki, podczas której pokrzywdzony zaatakował oskarżonego, a nadto w dniu 27 czerwca 2016 roku oskarżony usiłował odciągać brata P.C. i M.S. od pokrzywdzonego, do czego Sąd II instancji zupełnie nie odniósł się przy ocenie zarzutu skarżącej; b) uznaniu, że na podstawie oświadczenia świadka J.C. zawartego w protokole zatrzymania rzeczy J.C. (k.100-102) odnośnie faktu, iż zabezpieczone u niego rękawice motocyklowe należą do jego brata G.C., w sytuacji, gdy obrońca wskazywał w wywiedzionej apelacji na brak podstaw do uznania, że oświadczenie świadka J.C., w sytuacji gdy po pierwsze nie zostało wykazane, czyją własność stanowią owe rękawice, po drugie sama przynależność rękawic do stanu posiadania oskarżonego nie świadczy jeszcze o tym, iż oskarżony miał je na rękach w dniu zdarzenia, a po trzecie zwrócić uwagę należy na złożenie obciążających zeznań przez świadka J.C. przeciwko G.C., przy jednoczesnym pominięciu i wręcz zaprzeczeniu udziału P.C. i M.S. w pobiciu pokrzywdzonego, a nadto na bezprawne wpływanie tego świadka na przebieg postępowania poprzez tworzenie materiału dowodowego /vide: nagranie na płycie CD z udziałem oskarżonego M.S., do czego Sąd II instancji w uzasadnieniu wyroku nie odniósł się;

6) 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., poprzez brak merytorycznego - poza teoretycznymi rozważaniami - odniesienia się do podnoszonego zarzutu obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. w części dotyczącej przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa czynu z art. 158 § 3 k.k. pomimo braku bezpośrednich dowodów w tym zakresie, jak również niedające się usunąć wątpliwości, nawet w wyniku analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie uzasadniają tym bardziej, czynienia hipotetycznych założeń, w oparciu o zebrane dowody, na podstawie których Sąd przyjmuje kontrfaktyczne założenia, wypełniające pozornie brak wątpliwości, w wyniku czego dane okoliczności - przy obiektywnie istniejących i nieusuniętych wątpliwościach - rozstrzygane są na niekorzyść oskarżonego;

7) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, w ślad za Sądem I instancji, że wersja zdarzeń przedstawiona przez oskarżonego G.C.

poparta zeznaniami J.G. oraz J.G. jest mniej wiarygodna i nie koreluje wzajemnie pomiędzy sobą, niż dwie odmienne wersje przedstawione P.C. oraz M.S. podczas gdy te wersje nie są spójne, logiczne i konsekwentne;

jako zarzut ewentualny/ 8) rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego G.C. poprzez wymierzenie mu za czyn z pkt. I aktu oskarżenia kary 8 lat pozbawienia wolności, która to kara jest niewspółmierna do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz znacznie wykracza poza cele wychowawcze i zapobiegawcze, jakie kara winna realizować.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania oraz ponadto o zwolnienie oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego w całości z uwagi na jego trudną sytuację majątkową wynikającą z braku możliwości wykonywania pracy zarobkowej w związku ze stosowaniem względem niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych, oświadczając jednocześnie, że koszty te nie zostały uiszczone zarówno w całości jak i w części.

Co do oskarżonego J.G. obrońca zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) w całości, zarzucając mu rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia - obrazę przepisów postępowania:

a) art. 438 pkt 2 w zw. z art. 6 (art. 374 § 1 i 353 § 3 oraz 377 § 3 k.p.k.) w zw. z 440 k.p.k. - skutkiem zaaprobowania (i zaniechana konwalidacji - zarzut b) zaistniałego w Sądzie Okręgowym pozbawienia oskarżonego J.G. prawa do obrony we własnej sprawie (niezapewnienia mu możliwości wzięcia osobistego udziału w rozprawie przypadającej w terminach: 18.05., 5.06. i 2.07.2020 r.),

b) art. 452 § 2 k.p.k. - skutek nieodebrania przez SA wyjaśnień od oskarżonego w sytuacji nieuznania konieczności uchylenia zapadłego wobec niego wyroku I-instancyjnego (o co wnioskowała obrona) - pomimo złożenia w motywach apelacji takiego (dalszego) wniosku, a tym samym zasygnalizowania dla SA takowej ewentualnej potrzeby procesowej,

c) art. 7 k.p.k. wynikiem dokonania przez SA (z naruszeniem omawianej naczelnej reguły procedowania) nietrafnych, jak i przedwczesnych ocen dot. kwestii zasadniczych przy ferowaniu wyroku w zakresie przypisanych oskarżonemu czynów,

d) art. 433 § 1-2 i 457 § 3 k.p.k. poprzez niedoniesienie się do części zarzutów apelacji (określonych bliżej w jej uzasadnieniu) w ich istotnych dla rozstrzygnięcia zakresach - dotyczących zarówno winy (ad zarzutu głównego), jak i wymiaru kary (ad obu zarzutów).

Obrońca wniósł o uchylenie przez Sąd Najwyższy zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temuż Sądowi do ponownego rozpoznania, nadto o przyznanie obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w post. kasacyjnym (nie pokrytych przez niego w żadnym zakresie).

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w H. wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obrońców skazanych P.C., G.C. i J.G. okazały się bezzasadne i to w stopniu oczywistym, co uzasadniało ich rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

Kasacja obrońcy z urzędu oskarżonego P.C., adw. D.P.Ł.:

Zarzut oznaczony jako pkt 1 *petitum* kasacji jest niedopuszczalny, bowiem został skierowany przeciwko dokonany w sprawie ustaleniom faktycznym. Jedynie formalnie spełnia on wymogi wskazane w przepisie art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k., w istocie zaś autorka kasacji kontestuje w — powierzchownie jedynie zawoalowany sposób — dokonane w sprawie ustalenia faktyczne w sprawie, czyniąc to w ten sposób, że ustalenia odnoszące się do sprawstwa oskarżonego P.C. dokonane przez sąd *a quo* zastępuje własnymi, tj. przyjmuje (wbrew temu co ustalił w wyroku sąd *meriti*), że działanie oskarżonego P.C. o cyt.: „nie było podejmowane wspólnie z innymi oskarżonymi, a więc [jego]

odpowiedzialność mieści się jedynie w granicach zamiaru oraz indywidualnych skutków, które mogły wypełniać znamiona występków kwalifikowanego z art. 157 § 1 lub 2 k.k.". Jeśli chodzi o zarzut ujęty jako pkt. 2 kasacji, to także ten zarzut jest oczywiście bezzasadny: sąd odwoławczy niewątpliwie rozpoznał, a ponadto prawidłowo odniósł się do wszystkich zarzutów sformułowanych w apelacji wniesionej w imieniu oskarżonego P.C. przez adw. D.P.Ł., o czym dobitnie świadczy treść uzasadnienia sądu *ad quem*. I tak rozpoznał i odniósł się sąd odwoławczy do zarzutu błędu subsumcji czynności sprawczych przypisanych P.C. w pryzmacie przepisu art. 158 § 3 k.k. (por. s. 10 uzasadnienia wyroku sądu *ad quem*). Jeśli chodzi o artykułowane przez autorkę kasacji „przyjęcie za nieskuteczny zarzutu apelacji dotyczącego braku wszechstronnego rozważenia całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz braku jednoznacznego, wyczerpującego i obiektywnego przedstawienia argumentacji w wyroku Sądu Okręgowego, pomimo braku w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego opisu zdarzenia w którym pokrzywdzony J.M. został pobity przez oskarżonych G.C. i M.S., braku wyodrębnienia obrażeń jakich pokrzywdzony doznał na skutek tego pobicia", to zarzut ten nie do końca jest czytelny jako zarzut kasacyjny, bowiem jego autorka nie wskazuje na to, które zarzuty apelacyjne nie zostały rozpoznane bądź też zostały uzasadnione w sposób nieodpowiadający wymogom przewidzianym w treści przepisu art. 457 § 3 k.p.k. Analiza treści apelacji wniesionej przez adw. D.P.Ł. wskazuje na to, że chodzi zapewne o zarzuty apelacyjne zgrupowane zbiorczo w pkt. 2 *petitum* apelacji, lit. a-f. Do wszystkich tych zarzutów odniósł się sąd odwoławczy w części poświęconej apelacji wniesionej w imieniu oskarżonego P.C. (s. 10-11) i Sąd Najwyższy nie stwierdza wadliwości argumentacji przedstawionej w tej partii pisemnych motywów, która jest prawidłowa oraz odpowiada procesowemu wymogowi zwięzłego zaprezentowania argumentów, które przesądziły o uznaniu określonych zarzutów apelacyjnych za bezzasadne (art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 *in principio* k.p.k.). Jeśli chodzi o zarzut wyartykułowany w *tiret* trzecim pkt. 2 *petitum* kasacji, tj. zarzut cyt.: „dokonania oceny drobnego śladu DNA zabezpieczonego na bucie oskarżonego P.C. wyłącznie poprzez pryzmat bliżej nieokreślonych zasad doświadczenia

życiowego bez odniesienia się do wiedzy specjalistycznej”, to należy przypomnieć, że sąd odwoławczy nie dokonywał w tym zakresie żadnych nowych ustaleń faktycznych, nie przeprowadzał także oceny śladów DNA. Zresztą uzasadnienie kasacji w ogóle nie nawiązuje do tego zarzutu i nie wskazuje się w uzasadnieniu na czym konkretnie miałyby polegać sygnalizowane naruszenie. To samo odnosi się do zarzutu kasacyjnego wyartykułowanego w pkt. 2 *tiret* piąte *petitum*. Autorka nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie tłumaczy bowiem na czym miałyby polegać to uchybienie, zaś sąd odwoławczy odniósł się także do zarzutu apelacyjnego nawiązującego do kwestii rzekomego niedopuszczalnego wykorzystania opinii sądowo-psychiatryczno-psychologicznej w zakresie oświadczeń uczestników postępowania. Analiza kolejnego zarzutu kasacyjnego (*tiret* czwarte pkt. 2 kasacji) prowadzi do wniosku, że w kasacji usiłuje się kwestionować dokonane w sprawie ustalenia faktyczne cyt.: „uznanie, że nie mają znaczenia uchybienia dotyczące opisu czynu odnoszące się do czasu i miejsca jego popełnienia oraz udziału oskarżonego P.C., pomimo przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, że oskarżeni nie oddziałowali fizycznie na pokrzywdzonego w tym samym czasie/równolegle, jako uchybienie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy”, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne. Nie wiadomo zresztą na czym miałyby polegać „uchybienie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy”, skoro sąd odwoławczy, jak już powiedziano, nie zmieniał ustaleń faktycznych w zakresie czynu, którego dotyczą zarzuty kasacyjne.

Kasacja obrońcy z urzędu oskarżonego J.G., adw. A.A.:

Zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny w (...) przepisu art. 7 k.p.k. jest oczywiście bezzasadny — sąd ten nie dokonywał żadnych własnych ustaleń faktycznych, nie mógł więc naruszyć wskazanych w tym przepisie reguł oceny dowodów. W analogiczny sposób należy ocenić zarzut naruszenia przez sąd odwoławczy „art. 438 pkt 2 w zw. z art. 6 (art. 374 § 1 i 353 § 3 oraz 377 § 3 k.p.k.) w zw. z 440 k.p.k. - skutkiem zaaprobowania (i zaniechania konwalidacji - zarzut b) zaistniałego w Sądzie Okręgowym pozbawienia oskarżonego J.G. prawa do obrony we własnej sprawie (niezapewnienia mu możliwości wzięcia osobistego udziału w rozprawie przypadającej w terminach: 18.05., 5.06. i 2.07.2020 r.)”. Konstrukcja

tego zarzutu kasacyjnego je wadliwa, bowiem wskazywanie na potrzebę sięgnięcia przez sąd odwoławczy do przepisu art. 440 k.p.k. było w realiach sprawy tyleż zbędne, co warsztatowo pozbawione podstaw. W apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego J.G. postawiono bowiem zarzut nawiązujący do naruszenia w toku postępowania pierwszoinstancyjnego prawa do obrony tego oskarżonego, zaś Sąd Apelacyjny w (...) zarzut ten rozpoznał i — trafnie — w tym zakresie wskazał na to, że stanowisko tego oskarżonego zaprezentowane w piśmie z dnia 12.02.2020 r., było ambiwalentne i wcale nie świadczyło o jednoznacznej woli oskarżonego brania udziału w sprawie wraz z momentem zakończenia przezeń terapii alkoholowej. Analiza tego stanowiska potwierdza pogląd zaprezentowany przez sąd odwoławczy. Sąd *a quo* nie uznał obecności oskarżonego za obowiązkową. Dodatkowo trafnie wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że oskarżonego na wszystkich terminach rozpraw reprezentował obrońca, w związku z tym procedowanie sądu *meriti* z punktu widzenia realizowania prawa do obrony nie nasuwa żadnych zastrzeżeń. Powoływanie się na treść przepisu art. 440 k.p.k. miałoby wówczas uzasadnienie, gdyby zarzuty dotyczące naruszenia prawa do obrony nie były wcześniej przedmiotem rozważenia przez sąd odwoławczy w związku z treścią apelacji wniesionej przez obrońcę tego oskarżonego.

W kontekście naruszenia przez sąd odwoławczy przepisu art. 452 k.p.k. należy wskazać na to, że wniosek oskarżonego o doprowadzenie na termin rozprawy apelacyjnej został uwzględniony, co gwarantowało mu osobisty udział w postępowaniu odwoławczym i możliwość złożenia wyjaśnień, zaś ocena Sądu Apelacyjnego w (...), że brak inicjatywy w tym zakresie nasuwa tezę o „instrumentalnej interpretacji prawidłowości warunków procedowania Sądu I instancji” jest zasadna. Oczywiście bezzasadny okazał się zarzut naruszenia przez sąd odwoławczy art. 433 § 1-2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.: zarzuty sformułowane w apelacji zostały przez sąd *ad quem* rozpoznane, czemu dano należyty wyraz w treści partii motywacyjnej orzeczenia (s. 13-14).

Kasacja obrońcy z urzędu oskarżonego G.C., adw. E.F.Ż.:

Zarzuty wskazane w pkt. 1-3 *petitum* kasacji są efektem wadliwego pojmowania przepisów dotyczących postępowania kasacyjnego, statuujących tzw.

podstawy kasacyjne. Przedmiotem zaskarżenia nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia może być tylko prawomocny wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie (art. 519 k.p.k.): nie jest przedmiotem postępowania kasacyjnego orzeczenie sądu pierwszej instancji. Sąd odwoławczy-Sąd Apelacyjny w (...) nie dokonywał żadnych nowych ustaleń faktycznych, zatem nie mógł naruszyć wskazanych w kasacji obrońcy G.C. przepisów art. 5 § 2, 7 i 410 k.p.k. Atakowanie rozstrzygnięć dotyczących kary w postępowaniu zainicjowanym wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie jest dopuszczalne (por. art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k.), co oznacza, że *de facto* niedopuszczalny jest zarzut sformułowany w pkt. 8 *petitum* kasacji. Lektura zarzutu oznaczonego jako pkt. 4 *petitum* kasacji prowadzi do wniosku, że — mimo próby nadania temu zarzutowi przez obrońcę od strony zewnętrznej formy kasacyjnej — jego istotą jest w rzeczywistości kontestowanie przez autorkę kasacji dokonanych przez sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych w zakresie przyjęcia, że oskarżeni P.C., G.C. i J.G. w zakresie czynu przypisanego im w pkt. I wyroku Sądu Okręgowego w B. działali wspólnie i w porozumieniu. Jak już wcześniej powiedziano, kwestionowanie ustaleń faktycznych nie jest w postępowaniu kasacyjnym dopuszczalne, zaś ustalenia faktyczne sądu *meriti* w tym zakresie są odmienne od forsowanych obecnie w nadzwyczajnym środku zaskarżenia. Jeśli chodzi o zarzut „braku merytorycznego - poza teoretycznymi rozważaniami - odniesienia się do podnoszonego (w apelacji) zarzutu obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. w części dotyczącej przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa czynu z art. 158 § 3 k.k. pomimo braku bezpośrednich dowodów w tym zakresie, jak również niedających się usunąć wątpliwości, nawet w wyniku analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie uzasadniają tym bardziej, czynienia hipotetycznych założeń, w oparciu o zebrane dowody, na podstawie których Sąd przyjmuje kontrfaktyczne założenia, wypełniające pozornie brak wątpliwości, w wyniku czego dane okoliczności — przy obiektywnie istniejących i nieusuniętych wątpliwościach — rozstrzygane są na niekorzyść oskarżonego” (pkt. 6 kasacji), to trzeba wskazać, że zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k. został podniesiony w zwyczajnym środku zaskarżenia jako zarzut określony mianem „zarzutu ewentualnego” (i połączony ze wskazaniem na to, że zdaniem autorki apelacji doszło do naruszenia także przepisów art. 7 i 410 k.p.k.)

i nie został w uzasadnieniu apelacji w żaden sposób rozwinięty przez autorkę środka zaskarżenia. Nie jest przy tym prawdziwe twierdzenie o „braku merytorycznego - poza teoretycznymi rozważaniami” odniesienia się do podnoszonego w apelacji zarzutu. Sąd odwoławczy wskazał w zakresie nieumotywowanego szerzej zarzutu „ewentualnego” apelacji wniesionej w imieniu oskarżonego G.C., a nawiązującego do naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k., że co do naruszenia tego przepisu zastosowanie ma tożsama argumentacja przedstawiona przez sąd na s. 10 uzasadnienia i było to postąpienie prawidłowe, bowiem nie ma żadnych przeciwwskazań z punktu widzenia zasad konstrukcji pisemnych motywów, by w zakresie jednobrzmiącego zarzutu albo zarzutów odesłać do argumentacji odnoszącej się do analogicznej problematyki stanowiącej przedmiot innego wniesionego w sprawie środka odwoławczego. Zarzuty naruszenia przepisu art. 433 § 2 k.p.k. oznaczone jako pkt. 5 a) i b) oraz pkt. 7 kasacji nawiązują do nierozpoznania przez sąd odwoławczy zarzutów apelacyjnych oznaczonych jako pkt. I.1. e i f (zarzut 5 kasacji) i pkt. I.1. b, c i d (zarzut 7 kasacji). Powyżej wskazane zarzuty apelacyjne zostały niewątpliwie przez sąd odwoławczy rozpoznane, co potwierdza lektura treści pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia w zakresie odnoszącym się do oskarżonego G.C..

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił kasacje obrońców skazanych P.C., G.C. i J.G. jako oczywiście bezzasadne.

Zasługiwały na uwzględnienie wnioski obrońców z urzędu o zasądzenie na ich rzecz kosztów udzielonej pomocy prawnej z urzędu (art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze). Wysokość zasądzanego wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie w sprawie kasacji w imieniu każdego ze skazanych ustalono w sposób odpowiadający wysokości opłaty określonej w treści przepisu § 17 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (j.t.: Dz. U. z 2019 r., poz. 18), zaś o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono po myśli dyspozycji przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

